

sen. Og så var der fire sider med en konklusion med henvisninger til de uddybende afsnit, og den tog det ikke lang tid at læse.

Så det synes jeg er en forkert bebrejdelse: En konklusion på fire sider skulle vi i folketings-sammenhæng være i stand til at læse forholdsvis hurtigt. Jeg kan i hvert fald sige, at hr. Uffe Ellemann-Jensen jo var blandt dem, der i forrige uge efter få timers forløb havde en hurtig dom parat i forhold til den undersøgelsesberetning, som vi nu behandler, og som ikke indeholder en beskrivelse af skatteministerens ansvar.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Her på det sidste var der to indlæg, som vakte undren hos mig, og som i hvert fald sagde mig, at det, vi bliver enige om i dag, er det eneste rigtige.

Det første var indlægget fra finansministeren, da han gik op og holdt en stor forsvarstale for skatteministeren. Som fru Kirsten Jacobsen var inde på, var det et meget sympatisk indlæg om, hvordan skatteministeren er som person, og det har jeg også respekt for at finansministeren kommer med. Men det skal også siges, at det kan vi jo ikke bruge til noget som helst i denne diskussion. Dette er jo et spørgsmål om, hvordan skatteministeren har håndteret en konkret sag i en bestemt periode, og dér kan vi jo ikke inddrage de personlige kvaliteter, som skatteministeren måtte have – hvor sympatiske de end måtte være! Vi er nødt til at påpege det politiske ansvar, en minister har for forvaltningen af sit område, og den måde, han har orienteret Folketinget på.

Det andet indlæg, der undrede mig, var indlægget fra hr. Uffe Ellemann-Jensen. Det fremgik jo ganske klart, at det, der i høj grad har styret Venstre her, er en eller anden bitterhed over, at hr. Anders Fogh Rasmussen var nødt til at gå som skatteminister for et par år siden. Og fordi han måtte gå, er man også nødt til at køre hårdt på her i dag! Det fremgik jo klart, at det var politisk hævntrøst, der dér var fremtrædende hos Venstre, og det kan vi ærligt talt heller ikke bruge til noget i denne sag.

Det er derfor, de to indlæg for mig at se i sig selv er et bevis for, at det eneste rigtige er, at vi får en grundig undersøgelse af hele forløbet, som ikke inddrager, om skatteministeren er en flink fyr eller ej, men heller ikke inddrager det helt uvedkommende, som hr. Uffe Ellemann-Jensen fremhæver. Vi skal have sagen klarlagt til bunds.

Statsministeren (Nyrup Rasmussen):

Jeg har været glad for, at der i en debat, som ikke hele vejen igennem har været lige sympatisk, trods alt har været plads til at huske baggrunden for den række af beslutninger, der blev truffet, nemlig den katastrofe, det var for Hobro, at Himmerlandsbanken kom i den situation, som banken kom i – med den store usikkerhed for masser af arbejdspladser, man kunne se for sig. For det var jo ikke sådan, at de pågældende virksomheder bare kunne finde et andet pengeinstitut og dermed køre videre, som om verden var uforandret. Det kunne være, det var sådan for de få store virksomheder, der var i Hobro-området, men det var bestemt ikke sådan for de små og mellemstore virksomheder. Masser af håndværksvirksomheders økonomi stod på spil.

Jeg synes, det er vigtigt at fremhæve dette, og jeg hører til dem, der siger, at jeg er glad for, at de indlæg, der i dag også har omfattet dette aspekt, netop har sat fokus på, hvordan hele dette spørgsmål startede.

Til gengæld var jeg ked af fru Kirsten Jacobsens svar på det spørgsmål, der blev stillet til fru Kirsten Jacobsen om, hvad Fremskridtspartiet ville have gjort i den pågældende sag om Himmerlandsbanken: Skulle Himmerlandsbanken overleve, eller skulle vi bare lade Himmerlandsbanken gå konkurs? Og jeg forstod – også med inddragelse af bagklogskaben – at svaret var, at Himmerlandsbanken bare skulle gå ned.

En gang imellem siger man jo, at det er lettere at være bagklog, men jeg er kommet lidt i tvivl, efter at jeg har hørt den bemærkning. Meget kan man stå heroppe og påstå, men man skal være uendelig stærk og troværdig politiker, hvis man nu vil give det udseende af, at hvis man havde haft det politiske ansvar for et forsøg på at redde ganske mange arbejdspladser i Hobro på et tidspunkt, hvor det var et spørgsmål om timer og minutter, hvilken afgørelse man traf, så ville man være kommet til den konklusion, at verden bare kunne være kørt videre som ingenting, hvis Himmerlandsbanken var gået konkurs, for det er jo ikke sandt! Derfor var jeg glad for hr. Holger Graversens indlæg, for dér forekom det mig at den lokale befolknings og de lokale erhvervsvirksomheders og de lokale arbejdspladseres stemmer talte. Man må ikke glemme det ansvar for beskæftigelsen og erhvervsudviklingen i lokalsamfundet, vi også har, og det drama, vi havde kunnet se for os, hvis Himmerlandsbanken havde fået lov til at gå fuldstændig konkurs uden nogen form for